

Nr 353.

Av herr **Hagman m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till vissa ändringar i civila avlöningsreglementet, m. m.

I proposition nr 274 har bl. a. hemställts om riksdagens bemyndigande för Kungl. Maj:t att i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer, som uppdragits i propositionen, besluta — i förekommande fall med retroaktiv verkan från och med den 1 juli 1945 — om särskilda förmåner åt befattningshavare, som efter omplacering från en stationerings- eller förläggningsort till en annan icke kunnat anskaffa familjebostad å den nya stationerings- eller förläggningsorten.

Enligt nu gällande bestämmelser i kungl. kungörelsen den 15 juni 1944 äger vederbörande befattningshavare i ett dylikt fall uppbära skälig ersättning endast för den extra bostad, han genom flyttningen nödgas hålla, och detta under högst 1 år. Den ersättning, som i ett sådant fall kunnat tillerkännas befattningshavare, har av såväl dessa som olika statliga institutioner icke ansetts tillräcklig, varför framställningar gjorts hos Kungl. Maj:t om full ekonomisk gottgörelse av statsverket för sådana kostnader, som genom en förflyttning åsamkats dylika befattningshavare. Den stora bostadsbrist, som för närvarande råder och under överskådlig framtid väntas bestå över så gott som hela landet, har medfört att en statstjänsteman, som blir förflyttad till tjänstgöring på annan ort, ofta tvingas lämna kvar familjen på den gamla tjänstgöringsorten, medan han själv fått söka inkvartering på den nya. Detta har under den senaste tiden i mycket stor utsträckning varit fallet för ett stort antal befattningshavare, tillhörande postverket, tullverket, statens järnvägar, försvaret m. m. De flesta av dessa befattningshavare ha hos Kungl. Maj:t hemställt att få räkna den gamla tjänstgöringsorten såsom förläggningsort för att därigenom kunna erhålla jämväl tjänstgöringstraktamente för den tid vederbörande tvingats hålla sig och sin familj med två olika bostäder.

I propositionen har Kungl. Maj:t i så måtto förordat bifall till dessa framställningar, att vederbörande befattningshavare skulle få rätt att åtnjuta lön enligt den för den tidigare stationeringsorten gällande ortsgruppen samt tjänstgöringstraktamente, men detta endast med det reducerade belopp, som enligt vederbörlig traktamentstabell från och med 16:e dygnet gäller för befattningshavare utan eget hushåll. Denna förmån borde vidare i regel icke få åtnjutas under längre tid än 6 månader. Slutligen förutsattes att det torde få

ankomma på Kungl. Maj:t att närmare utforma förutsättningarna för denna förmåns utfående.

Den bärande principen i detta sammanhang bör givetvis vara den, att ersättningen skall täcka den merutgift, som vederbörande befattningshavare utan egen förskyllan åsamkas. De av Kungl. Maj:t föreslagna bestämmelserna möjliggöra icke detta, vilket däremot statskontorets förslag i ärendet i stort sett gör. Därför synes det riktigast, att det förslag, som avgivits av statskontoret — vilket trots dess karaktär av anslagsgranskande institution likväl icke ansett sig kunna göra avkall på den bärande principen i detta sammanhang — bör läggas till grund för utformningen av ifrågavarande ersättningsbestämmelser. Det är vidare att märka, att en förflyttad tjänsteman i en dylik situation icke blott förorsakas direkta merutgifter, för vilka han bör tillerkännas full ersättning, utan han åsamkas även personliga olägenheter och uppoffringar genom att bliva skild från sin familj för kanske avsevärd tid. Även om dessa omständigheter givetvis icke kunna uppskattas i penningar eller ersättning därför utgå, bör likväl hänsyn tagas även därtill på så sätt, att de direkta merutgifterna fullt ut kompenseras.

Med anledning av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 274 måtte uttala sig för att ersättning till förflyttad befattningshavare bör utgå i huvudsaklig överensstämmelse med det förslag, som avgivits av statskontoret.

Stockholm den 25 maj 1946.

Josef Hagman.

Olof Löthner.

Ragn. Bergh.
